

Wspólnotowego znaku towarowego JACKSON SHOES nie można pomylić z nazwą handlową JACSON OF SCANDINAVIA AB, tym bardziej, że współistnieją one już przez dość długi czas i żadna ze stron nie podniosła poniesienia szkód w związku z takim współlistnieniem, ani też nie podniosła konkurencyjności produktów, z którego to względu oczywiste jest, że również konsument stając wobec obydwu oznaczeń, z łatwością dostrzeże, że ma do czynienia ze znakiem towarowym i oznaczeniem handlowym, a tym samym bez wątpienia z dwoma oznaczeniami wyróżniającymi o odmiennym typie.

Ponadto, o czym była mowa w wyroku, i co przyznały obydwie strony, w oczach przeciętnego konsumenta nie istnieje wprowadzenie w błąd, a tym samym nie można pomylić jednego znaku z drugim i „ocena podobieństwa znaków powinna zasadzać się na łącznym wrażeniu wywołanym przez te znaki” (zob. wyrok Sądu z dnia 12 listopada 2009 r. w sprawie Spa Monopole przeciwko OHIM — De Francesco Import (SpagO), T-438/07, dotychczas nieopublikowany w Zbiorze, pkt 23 i przytoczone tam orzecznictwo).

W celu prawidłowego rozstrzygnięcia niniejszej sprawy należy podnieść, że OHIM zezwolił na rejestrację wielu znaków z wyrażeniem „JAKSON” w celu oznaczenia obuwia, i nie powinien on odbiegać kompletnie od tego, gdy rozstrzyga wniosek o rejestrację nowego znaku towarowego o tej samej nazwie (zwyyczajnej) „JAKSON”.

Ignorowanie takiej rzeczywistości ma charakter dyskryminacyjny, podważając zasadę równości.

Zaskarżona decyzja narusza przepisy art. 8 ust. 4 i 453 ust. 1 lit. c) rozporządzenia Rady (WE) nr 207/2009⁽¹⁾ z dnia 26 lutego 2009 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego.

(¹) Pierwsza dyrektywa Rady z dnia 21 grudnia 1988 r. mająca na celu zbliżenie ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do znaków towarowych (Dz.U. 1989, L 40, s. 1.)

(²) Dz.U. L 78, s. 1.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Hoge Raad der Nederlanden (Niderlandy) w dniu 2 kwietnia 2013 r. — Turbu.com BV, druga strona postępowania: Staatssecretaris van Financiën

(Sprawa C-163/13)

(2013/C 171/37)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd odsyłający

Hoge Raad der Nederlanden

Strony w postępowaniu głównym

Strona wnosząca kasację: Turbu.com BV

Druaga strona postępowania: Staatssecretaris van Financiën

Pytanie prejudycjalne

Czy władze i sądy krajowe powinny odmówić na podstawie prawa Unii Europejskiej zastosowania zwolnienia z podatku VAT w związku z dostawą wewnątrzspółnotową, gdy w oparciu o obiektywne okoliczności zostało stwierdzone, że w odniesieniu do danych towarów zaistniało oszustwo podatkowe i podatnik wiedział lub powinien był wiedzieć, że brał w nim udział, jeśli prawo krajowe nie przewiduje w tych okolicznościach odmowy zwolnienia?

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Hoge Raad der Nederlanden (Niderlandy) w dniu 2 kwietnia 2013 r. — Turbu.com Mobile Phone's BV; druga strona postępowania: Staatssecretaris van Financiën

(Sprawa C-164/13)

(2013/C 171/38)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd odsyłający

Hoge Raad der Nederlanden

Strony w postępowaniu głównym

Strona wnosząca kasację: Turbu.com Mobile Phone's BV

Druaga strona postępowania: Staatssecretaris van Financiën

Pytanie prejudycjalne

Czy zgodnie z prawem Unii Europejskiej władze i sądy krajowe są zobowiązane odmówić prawa do odliczenia podatku, w sytuacji gdy obiektywne okoliczności wykazują, że w związku z dostawą towarów popełniono oszustwo dotyczące podatku VAT i że podatnik wiedział lub powinien był wiedzieć, iż brał w nim udział, jeżeli prawo krajowe nie przewiduje, że w takich okolicznościach należy odmówić prawa do odliczenia?

Skarga wniesiona w dniu 5 kwietnia 2013 r. — Komisja Europejska przeciwko Rzeczypospolitej Polskiej

(Sprawa C-169/13)

(2013/C 171/39)

Język postępowania: polski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (Przedstawiciele: N. Yerrell i J. Hottiaux, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Rzeczpospolita Polska

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie, że nie przyjmując przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych niezbędnych do zastosowania się do dyrektywy 2002/15/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 marca 2002 r. w sprawie organizacji czasu pracy osób wykonujących czynności w trasie w zakresie transportu drogowego⁽¹⁾ w odniesieniu do kierowców pracujących na własny rachunek, a w każdym razie nie powiadamiając Komisji o takich przepisach, Rzeczpospolita Polska uchybiła zobowiązaniom ciążącym na niej na mocy art. 2 ust. 1 oraz art. 3 do 7 i 11 tejże dyrektywy;
- obciążenie Rzeczypospolitej Polskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Dyrektywa 2002/15/WE jest stosowana do kierowców pracujących na własny rachunek od dnia 23 marca 2009 r.

⁽¹⁾ Dz. U. L 80, s. 35; Polskie wydanie specjalne: Rozdział 05 Tom 04 P. 224 — 228

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Cour administrative d'appel de Lyon (Francja) w dniu 9 kwietnia 2013 r. — Maurice Leone, Blandine Leone przeciwko Garde des Sceaux, Ministre de la Justice, Caisse nationale de retraite des agents des collectivités locales

(Sprawa C-173/13)

(2013/C 171/40)

Język postępowania: francuski

Sąd odsyłający

Cour administrative d'appel de Lyon.

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Maurice Leone, Blandine Leone

Druga strona postępowania: Garde des Sceaux, Ministre de la Justice, Caisse nationale de retraite des agents des collectivités locales

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy postanowienia art. L. 24 w związku z art. R. 37 kodeksu emerytur cywilnych i wojskowych w brzmieniu

wynikającym ze znowelizowanej ustawy budżetowej nr 2004-1485 z dnia 30 grudnia 2004 r. oraz z dekretu nr 2005-449 z dnia 10 maja 2005 r. mogą być uznane za wprowadzające dyskryminację pośrednią między mężczyznami i kobietami w rozumieniu art. 157 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej?

- 2) Czy postanowienia art. 15 dekretu nr 2003-1306 z dnia 26 grudnia 2003 r. w sprawie systemu emerytur urzędników należących do krajowego funduszu emerytalnego urzędników samorządowych mogą być uznane za wprowadzające dyskryminację pośrednią między mężczyznami i kobietami w rozumieniu art. 157 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej?
- 3) W razie udzielenia odpowiedzi twierdzącej na jedno z dwóch pierwszych pytań, czy taka dyskryminacja pośrednia może być uzasadniona postanowieniami art. 157 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej?

Odwołanie od wyroku Sądu (czwarta izba) wydanego w dniu 29 stycznia 2013 r. w sprawie T-496/10 Bank Mellat przeciwko Radzie Unii Europejskiej, wniesione w dniu 9 kwietnia 2013 r. przez Radę Unii Europejskiej

(Sprawa C-176/13 P)

(2013/C 171/41)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnoszący odwołanie: Rada Unii Europejskiej (przedstawiciele: S. Boelaert i M. Bishop, pełnomocnicy)

Druga strona postępowania: Bank Mellat, Komisja Europejska

Żądania wnoszącego odwołanie

- uchylenie wyroku sądu (czwarta izba) z dnia 29 stycznia 2013 r. w sprawie T-496/10;
- wydanie ostatecznego orzeczenia w sprawie i oddalenie skargi Banku Mellat na kwestionowane środki;
- obciążenie Banku Mellat kosztami postępowania w pierwszej instancji oraz postępowania odwoławczego.

Zarzuty i główne argumenty

Zdaniem Rady wyrok Sądu z dnia 29 stycznia 2013 r. w sprawie T-496/10 Bank Mellat przeciwko Radzie narusza prawo w następujący sposób: